

Fitxa tècnica

Guió Pepa San Martín, Alicia Scherson **Fotografia** Enrique Stindt **Interpretació** Julia Lübert, Emilia Ossandón, Mariana Loyola, Agustina Muñoz, Daniel Muñoz, Coca Guazzini, Sigrid Alegría, Micaela Cristi **Durada** 93 min **Gènere** Drama **Llengua** Versió original en espanyol

Sinopsi

Que t'agradin els nois, o potser pensar que són estúpids; ser superpropera amb la teva millor amiga, i tot i així no explicar-li els teus secrets; tenir problemes a l'escola i uns pares avorrits. Aquest és el tipus de problemes als quals s'enfronta una nena de 13 anys. Per a Sara això no té res a veure amb el fet que la seva mare visqui amb una altra dona. Encara que el seu pare no pensi el mateix. (FilmAffinity.com)

Crítica

Aquella opressiva normalitat

L'òpera prima de Pepa San Martín parla del poder opressor de la normalitat, centrant-se en els efectes que aquesta té sobre la fragilitat d'una adolescent

Una figura d'estil es repetirà de manera insistent en el curs d'aquest relat: Sara, la protagonista, ocupant un lloc preeminent en l'enquadrament, mentre, a fons de pla, fora de focus, es distingeixen les figures d'uns adults que discuteixen. Sara està entrant a l'adolescència, etapa de permanent inestabilitat que propicia tot tipus de qüestionaments: temps de primers amors, d'afirmació d'una singularitat, però, també, moment en què emergeix una nova mirada sobre la figura dels pares; una mirada que qüestiona normes, rutines i imposicions, encara que també sanciona plaers i punts de fuga. En la mirada de l'adolescent es fonen l'atracció centrífuga de qui vol començar a viure, sentir i experimentar fora de l'àmbit domèstic i el moralisme centrípet de qui desitja que allò íntim es regeixi per les mateixes normes que, en el més ampli context d'allò social, defineixen el que la majoria, sempre de manera arbitrària, entén per normalitat

Dir que **Rara** és una pel·lícula sobre l'homofòbia seria reduir dràsticament el seu abast. Com *Elle*, de Paul Verhoeven –encara que amb maneres molt diferents–, l'òpera prima de Pepa San Martín parla del poder opressor de la normalitat, centrant-se, en aquest cas, en els efectes que aquest té sobre la fragilitat i les incerteses d'una adolescent, que viu, amb la seva germana petita, amb la seva mare i la nova parella sentimental d'aquesta, que és una dona. Hi ha un detall molt valuós al principi de la pel·lícula: Cata, la germana petita de la protagonista, ha dibuixat a l'escola un retrat de família en què apareixen les seves dues mares. Ho ha fet amb total naturalitat, perquè la seva mirada incontaminada sap que no hi ha cap problema. San Martín té la saviesa de no convertir Sara en víctima de cap tipus d'exclusió o assetjament: són nimis, petits comentaris del director de l'institut, del seu pare, de la seva àvia, els que van minant la seguretat del seu territori.

Lluny de tot maniqueisme –encara que és fàcil intuir que la qualitat de l'afecte a la casa paterna deixa molt a desitjar en comparació amb la còmplice calidesa de les dues mares– i fugint de tota temptació de formular una tesi, **Rara** és una pel·lícula subtil on allò rellevant –fins i tot una frustrada història d'amor– succeeix en segon terme, però ressona a l'interior d'aquesta Sara que és ànima i focus del discurs.

“Rara”: premis i seleccions principals

Premis de l'Associació Argentina de Crítics de Cinema 2017

Nominació Còndor de Plata a millor pel·lícula estrangera, llengua espanyola (millor pel·lícula iberoamericana)

Festival Internacional de Berlín 2016

Gran Premi del Jurat Internacional Generació Kplus a millor llargmetratge

Nominació a la millor primera pel·lícula

Nominació Premi Crystal Bear Generació Kplus pel millor llargmetratge

Festival Internacional de Cinema de l'Índia 2016

Premi Centenari a millor *opera prima* a la millor directora

Festival de Cinema de Jerusalem 2016

Nominació Premi FIPRESCI a primera pel·lícula internacional

Queer Lisboa - Festival Internacional de Cinema Queer 2016

Premi del Públic a millor llargmetratge

Premi del Jurat a millor actriu (Julia Lübbert)

Rio de Janeiro International Film Festival 2016

Premi Félix a millor pel·lícula de ficció

Festival Internacional de Cinema de Sant Sebastià 2016

Premi Horizontes a Pepa San Martín (directora)

Seattle International Film Festival 2016

Nominació Competició Nous Directors Pepa San Martín

Premis Platino de Cinema Iberoamericà 2017

Nominació Premi Platino a millor primer llargmetratge

Nominació Premi Platino a pel·lícula amb valors educatius

Pepa San Martín

Filmografia com a directora

2016 *Rara*

2012 *Gleisdreieck* (curt) (com a María José San Martín)

2011 *La ducha* (curt) (com a María José San Martín)

Biografia

Pepa San Martín va estudiar actuació i va participar en nombrosos muntatges teatrals com a actriu i directora. Va començar a treballar en cinema el 2004, sempre en l'àrea de direcció, on ha treballat al costat de la majoria dels directors de la nova escena del cinema xilè. El 2011 va estrenar el seu primer curtmetratge *La ducha*, al Festival de Cinema de Berlín, on va guanyar el premi DAAD, consistent en una residència de creació a Berlín, on va dirigir el seu segon curtmetratge, *Gleisdreieck*, premiat com el millor curtmetratge al Festival de Cinema de Valdivia el 2012. *Rara* és el seu primer llargmetratge de ficció.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

